

PRÝ TAM JSOU OBŘÍ HMYZÁCI

Jméno planety Čúmm vůbec poprvé slyšíme skoro po roce života na Marsu. Sedíme s Nayou a Jensem v odpočinkáči, dáváme si pauzu od natáčení videa, ke kterému jsme napsali scénář. Pracujeme zrovna na titulech *Jak být sám sobě mazlíčkem* a *Deset nejlepších záchodků na Stanici Mars*.

Naya se nakloní nad stůl a šeptem, jako by nám svěřovala nějaké ohromné tajemství, nám sdělí: „Táta říká, že našli planetu, na které by lidi mohli trvale žít. Jakože je tam dýchatelný vzduch a všecko. Jenže...“

Rozhlídne se kolem dokola, aby se ujistila, že nikdo neposlouchá, a teprve pak pokračuje: „Jenže už tam žijou mimozemšťani. A vypadají jako obří hmyzáci.“

„Jaký hmyzáci?“ nechápe Jens.

„To nevím,“ pokrčí rameny Naya. „Myslím, že snad komáři.“

„A jsou nebezpeční? Myslím jako – jestli taky koušou?“ Planeta plná obřích komárů zní dost děsivě.

Naya zavrtí hlavou. „Nechovají se jako komáři. Jenom tak vypadají. A jsou hodně inteligentní.“

„Jako lidi?“

„Jo. Možná dokonce ještě víc.“

„A jsou přátelští?“

„Asi jo. Víš co, vědí, že existujeme. A nepokusili se nás vyhubit a nic.“

„Mně by přišlo lepší se prostě přesunout na Novo,“ ozvu se. Před několika měsíci nám naše Řídící rada, řečená Eř-erko, oznámila, že v nedaleké sluneční soustavě objevili planetu Novo. Je prý docela blízko tomu, aby na ní byl možný lidský život, i když ne úplně, a Eř-erko od té doby zkoumá, jestli by nebylo možné ji „terraformovat“ – pozměnit její prostředí natolik, abychom tam mohli žít.

Naya si pohrdavě odfrkne. „Novo nám nikdy k ničemu nebude,“ zavrtí hlavou. „Kdyby jo, dávno bychom byli na cestě tam.“

„To nemusí být nutně pravda,“ namítnu. „Novo je hodně daleko. Takže si napřed musíme být jistí. A odsud se zkoumá těžko. A navíc nějakou dobu trvá, než se pro všechny připraví biosuspenzní kapsle.“ Cesta na Novo by trvala patnáct pozemských let, takže jediná možnost, jak by loď plná lidí mohla přesun přežít s dostatkem jídla a vody, je biosuspenze. To je prý něco jako spánek, jenom daleko delší a člověk po probuzení hodně zvrací.

„To ti řekla máma?“

„Ne! Říkali to v týdenních zprávách. Máma mi neříká nic.“ Mámu zvolili do Řídící rady hned po jejím založení, jakmile na Marsu přistály první lodě s uprchlíky. Asi to je velká věc, ale mojí rodině z toho neplyne žádné zvláštní

zacházení ani přístup k neveřejným informacím. Pro mě to znamená akorát, že mámu vůbec nevidám, protože pořád pracuje.

„Já se vrátím na Zemi,“ prohlásí Jens.

Obrátím oči v sloup a Naya vzdychne. „Na Zemi se vrátit nemůžeš!“ zopakuje Jensovi asi tak počtyřicáté.

„Jak to?“

„Všichni na Zemi jsou mrtví!“

„Takže?“

„Takže tam už nikdo žít nemůže!“

„Nene!“ trvá na svém Jens. „Budeme tam moct zase žít. Akorát musíme chvílku počkat.“

„Jo, jenom asi tak tisíc let.“

„Nene! Jenom rok, maximálně dva! Táta to říkal.“

„Tvůj táta se plete.“

„To teda neplete!“

Nejspíš by se hádali, dokud by se Jens nerozbrečel – tím to většinou končí, když se mu snažíme návrat na Zemi rozmluvit. V tu chvíli ale k našemu stolu zamíří nějaký starý muž. Nejspíš přijel na jedné z posledních lodí, protože tvář má posetou temně rudými boláky z ozáření.

Když si nás všimne, zastaví se a shlédne k nám. „Děláte další z těch svých videí?“

„Ano, pane.“ Usměju se na něj a on mi úsměv oplátí. Kdykoli dokončíme nové video, pořadatel filmových večerů v odpočinkovém centru ho pustí na velkém plátně před hlavním filmem. Už jich máme na kontě asi půl tuctu, a z Nayi, Jense a mě jsou díky nim tak trochu celebrity – aspoň mezi tou zhruba stovkou lidí, co na filmové večery chodí.

„Dobrá práce, jen tak dál!“ pochválí nás stařík. „Lidi se potřebujou smát. Teď ještě víc než kdy dřív.“

„To poslední video moc lidí nerozesmálo,“ připomene mu Naya. K napsání scénáře k *Luxurním letním lookům pro kool kluky a holky* mě inspirovala situace, kdy mi všechno oblečení dovezené ze Země bylo najednou malé a rodiče mě poslali na šatní burzu. V její velikosti tam měli jenom jednu ošoupané džíny s fleky neidentifikovatelného původu a umouněné tričko s nápisem *TAYLOR SWIFT WORLD TOUR 2028*. Nezbylo mi než den za dnem nosit tuhle kombinaci, i když z těch fleků mi bylo šoufl a Taylor Swift šla úplně mimo mě.

Můj záměr byl udělat si ve videu z šatní burzy legraci. Výsledek ale vyzněl spíš našťavaně než vtipně a tohle dílko se zdaleka neseťkalo s takovým ohlasem jako naše dosavadní produkce.

„Myslíš to o těch hadrech?“ Stařík se chápavě zakření. „No jo, to se moc nepovedlo. Ale z toho si nic nedělejte! Víte, co se říká: ‚Umřít je snadný. Humor je dřina.‘“

„To se říká?“ Žádné takové rčení neznám. Popravdě mi přijde trochu nevkusné.

„Říkávalo se to. Kdysi dávno, v dobách, kdy jsem dělal divadlo. Asi to tehdy dávalo větší smysl.“ Zahihňá se. „Ale co chci říct – jen tak dál. Pomáháte lidem zvednout náladu. A teď je každá trocha radosti opravdu potřeba.“ Potom mi položí zjizvenou ruku na rameno a nakloní se ke mně trochu blíž. „A když jsme u toho, slyšel jsem, že prý...“

Ještě než větu dořekne, vím, co přijde.

„Ila Mifunová, ta z té pěvecké soutěže *PopStar*, to je tvoje sestra?“

„Ano, pane.“ Ila hraje na kytaru a zpívá od šesti let. Ve dvanácti už psala vlastní písničky. V šestnácti šla na otevřený konkurz do *PopStar*, nejsledovanější televizní show v zemi. Dostala se až do semifinále, kde zazpívala jeden ze svých vlastních výtvorů, „Pod modrým nebem“, před šedesátimilionovým publikem u televizních obrazovek. Do živě vysílaného finále postoupila s největším počtem hlasů ze všech účastníků.

Jenže to už se svět nějakou dobu pomalu hroutil, a dva dny před závěrečným dílem soutěže se najednou začal hroutit o hodně rychleji. Místo abychom jeli na letiště a letěli se podívat na Ilu, jak vystupuje ve finále *PopStar*, jsme se rázem ocitli na kosmodromu, kde jsme naštěstí všichni čtyři dostali palubní vstupenky na loď na Mars.

Většina lidí to štěstí neměla.

Muž se rozzáří, když mu potvrdím, že Ila je opravdu moje sestra. To se stává pokaždé, stejně jako pokaždé následuje zdrcený výraz, když se jim dostane odpovědi na další otázku.

„A myslíš, že nás brzo zase oblaží tím svým překrásným hlasem?“

„Ona už nezpívá, pane. Je mi líto.“

„Vůbec?“

„Bohužel ne. Nechce vystupovat bez kytary.“

„Tak jí přece musíme nějakou najít.“

„Bohužel, pane. Na Marsu žádné kytary nejsou.“

„Zpívat ale pořád umí, nebo ne?“

Přikývnu. „To ano. Ale teď do toho prostě neumí dát duši.“

A neumí do toho dát ani nic jiného. Moje sestra teď většinu času ani nevstane z postele. Jenom leží na palandě a dívá se na screenu na staré díly *Ptáčkovic* a *Eda a Freda*. A protože v naší obytné jednotce 24/7 někdo je (na Marsu tedy spíš 25/7), je v ní tak ještě víc těsno a vydýcháno. A co huř, Ila se ani nesnaží být milá. Sotva se na mě podívá, jenom na mě zlostně zavrčí pokaždé, když ji poprosím, aby si vzala sluchátka nebo uhnula s nohama, když potřebuju do šuplíku.

Mám té její sklíčenosti po krk, ale máma s tátou říkají, že by mi jí mělo být spíš líto.

„Když se stane takhle strašná věc,“ řekla mi máma nedávno během jedné z našich vzácných chvil o samotě, „na různé lidi to dopadá různě. Ile se nepovedlo sebrat se tak dobře jako tobě. Musíme jí dát čas.“

Osobně mi přijde, že rok (i když na Marsu je to spíš půlrok) by měl bohatě stačit, aby se člověk sebral. Ale Ila ani nevypadá, že by se o to snažila. Někdy, když přijdu do naší obytné jednotky, zaslechnu z Ilina screenu tóny některé z jejích písniček. Vždycky to okamžitě vypne, ale podezřívám ji, že když u toho nikdo není, pořád dokola si pouští záznamy svých televizních vystoupení.

Mám pocit, že to nemůže být úplně zdravé. Ale když se na Ilu ptá někdo cizí, jako tenhle starý pán, vždycky se na něj usměje a trochu zalžu.

„Myslím, že brzo zase začne zpívat,“ řeknu mu. „Potřebuje jenom trochu času.“

„No, tak sestře vyříd, že tady na stanici má věrné fanoušky,“ odpoví a přátelsky mi stiskne rameno.

„Vyřídím jí to, pane. Díky.“

„Já děkuju. Mějte se, děcka. A jen tak dál.“ A odšourá se směrem ke knihovně.

„Jak se ségře daří doopravdy?“ obrátí se ke mně Naya.

„Zuří. Táta ji teď nutí každé ráno chodit do tělocvičny.“

„Zuření je lepší než deprese, ne?“ pokrčí rameny Jens.

„Nevím. Když je jen v depresi, není na mě tak hnusná.“

„Možná jenom žárlí, protože jsi teď slavnější než ona,“ nadhodí Naya.

„Blbost. Ila je *mnohem* slavnější než já.“

„Když to spočítáš procentuálně, tak ne.“ Naya si zapne screen. „Tak si to vem: ten pořad, kde vystupovala, sledovalo šedesát milionů lidí, že? Ale to bylo šedesát milionů z devíti *miliard* lidí na Zemi.“ Naťuká čísla do kalkulačky na screenu. „A naše videa sleduje sto lidí. Ale to je stovka z celkem dvou tisíc čtyř set. Takže podle mých propočtů...“ vzhledne od screenu a zazubí se na mě, „jsi na Marsu šest celých dvacet pět krát slavnější, než byla tvoje sestra na Zemi.“

„To není vtipný,“ řeknu. „Jenom smutný.“

Jens se nahrbí. „Nesnáším matiku,“ mrmlá.

Natáhnu se přes stůl a plácnu Nayu po ruce. „Řekni nám víc o těch obřích hmyzácích.“

„Nic víc nevím,“ zavrtí hlavou Naya. „Jenom že existují. A že jsme se jich zeptali, jestli bychom s nimi mohli žít na jejich planetě.“

„Tak to vůbec,“ vyhrkne Jens. „Ani náhodou. Vy si to umíte představit, jo? Žít na planetě plný obřích hmyzáků?“

Zkousím si to představit. Nejde to. Nepřipadá mi to možné.

Ale pak se to stane.